

forsikrede efter den, og paa lignende Maade sker det efter den italienske og flere andre Landes Ulykkesforsikringslove. Der vil da absolut fremkomme en Dobbeltforsikring, som maa siges at være mindre heldig. Jeg tror, vi gøre bedre i at tage den tyske Lov som Model for Affattelsen af denne § 2. Da vilde alle danske Søfolk, enten de fare under danske Redere eller Skibet er lejet ud til en fremmed Reder, være ulykkesforsikrede.

Dernæst vil jeg nævne et Spørgsmaal, som er meget praktisk i en Lov som denne: Hvornaar skal Død anses for godtgjort. Der staar ikke, tror jeg, nogen Regel om det her i Forslaget, men det vilde være overordentlig heldigt, om vi havde en saadan Regel. Jeg kunde tænke mig, at man i saa Henseende analogisk henholdt sig til Reglen, som indeholdes i Sølovens § 258, altsaa Bestemmelsen om, hvornaar i Forhold til den egentlige Søassurance et Skib skal kunne antages for forlist. Der kunde imidlertid rejses meget vægtige juridiske Indvendinger mod at gøre en saadan analogisk Anvendelse af Sølovens § 258, og det vil desuden ikke være udtømmende. En Sømand kan udmærket godt være forsvunden, f. Eks. ved Overbordskylning eller paa anden Maade saaledes, at hans Død ikke kan anses for godtgjort. Det vil kun være i Tilfælde af totalt Forlis, at man maaske vilde kunne anvende analogisk Sølovens § 258, derimod kan den ikke anvendes, hvor en enkelt Sømand forulykker. Jeg vilde derfor anse det for rigtigt, om vi fik en bestemt Regel, som jeg ikke har noget imod blev væsentlig ligesom den i Sølovens § 258: „Naar der har manglet Efterretning om et Skib i tre Gange saa lang Tid, som der gennemsnitlig medgaar til et Sejlskibs Rejse fra det Sted, fra hvilket den sidste Efterretning havde om Skibet, til Bestemmelsesstedet, dog mindst 3 Maaneder, anses Skibet for tabt, og den forsikrede kan mod at afstaa sin Ret til den forsikrede Genstand fordrø Erstatning for Totalskade“. En lignende Frist mener jeg passende kunde ansættes her, men jeg tror, vi maa have den ind i Loven, ellers vil der skabes en Række meget store Vanskeligheder baade for de forulykkedes efterladte og for Forsikringselskabet.

En af Lovforslagets gode Egenskaber er, at det har villet sikre den forulykkedes efterladte i alle Tilfælde, for saa vidt det er muligt, medens der utvivlsomt er en urigtig Ordning i den bestaaende Ulykkesforsikring, da det i forskellige Tilfælde har

vist sig, at Arbejderen paa Grund af Arbejdsgiverens Insolvens er bleven narret for sin Erstatning. Det er sikkert, at her er der et uheldigt Hul i den bestaaende Ulykkesforsikringslovgivning. Men endnu langt større vilde Hullet blive i en Ulykkesforsikringslov for Søfolk, hvor, som meget rigtig fremhævet, et Skibs totale Forlis i Reglen for en lille Reder og i enkelte Tilfælde ogsaa for større Rederier kan gøre Rederiet insolvent, saa at de efterladte ikke faa deres Erstatning. Derfor forlanger Lovforslaget, at Risikoen skal forsikres i anerkendte Forsikringselskaber, og der er truffet forskellige Bestemmelser i Forslaget om at øve Kontrol med, at denne Forsikringspligt virkelig bliver opfyldt. Men der er imidlertid Huller ogsaa i denne Kontrol, thi et Skib kan, naar det løber ud, have sin Police i bedste Orden, og Mandskabet kan tro, at det nu er forsikret, og saa maaske et Fjerdingsaar efter er hele Forsikringen ugyldig, fordi Præmien ikke er bleven betalt. Det er altsaa ikke nok at sikre sig, at der er blevet tegnet Forsikring. Man maa ogsaa sikre sig, at Forsikringen bliver holdt vedlige. Med andre Ord: Præmiebetalingen maa kontrolleres af det offentlige. Det vil være nødvendigt at finde Former for dette. Man kunde tænke sig det saaledes, at de enkelte Forsikringselskaber indberettede til Arbejderforsikringsraadet, naar Fristen for Præmiebetalingen var overskreden, saa at Arbejderforsikringsraadet kunde skride ind og fremtvinge Betalingen. Der maatte ogsaa her findes noget tilsvarende til den Bødebestemmelse, der er ansat for Undladdelse af Forsikring. Træffes der ikke saadanne Foranstaltninger, risikerer man i meget høj Grad, at den Sikkerhed, der skal skabes for Søfolkene, bliver illusorisk.

Jeg skal endvidere henlede Opmærksomheden paa § 7 i Forslaget, der lyder saaledes: „For Personer, der ere forsikringsberettigede efter § 4, vedbliver Forsikringsretten i Tilfælde af Hjemsendelse efter Sølov af 1. April 1892 §§ 66 og 98, for saa vidt og saa længe Hjemsendelsen sker med dansk Skib“. Jeg kan ikke anerkende Rigtigheden af denne Regel. Vi kende alle Sølovens Regel, hvorefter Hjemsendelse bliver Rederiets Pligt i Tilfælde af, at Sømanden bliver syg og uarbejdsdygtig. Rederiet skal da hjemsende ham, afholde Bekostningen derved, men denne Hjemsendelse vil i overordentlig mange Tilfælde ikke kunne ske med dansk Skib. Det vil i særdeles mange Tilfælde være nødvendigt at benytte Skibe af fremmed